

UMETNIKI ZA KARITAS

SINJI VRH
14. – 18. AVGUST 2017

Karitas

Škofijska karitas Koper

SINJI VRH

14. – 18. AVGUST 2017

Katalog je izdala: Škofjska karitas Koper, Solkan, Skalniška 1

V.d. ravnateljja: Slavko Rebec

Voditeljica projekta: Jožica Ličen

Likovna kritičarka in strokovna sodelavka: Anamarija Stibilj Šajn

Fotografije, oblikovanje in strokovna sodelavka: Silva Karim

Ostali strokovni sodelavci in pomočniki: Jože Bartolj, Lucijan Bratuš, Milena

Gregorčič, Azad Karim, Mira Ličen Krmpotić, Tone Seifert, Bogdan Soban

in Janez Štros.

Tisk: Tiskarna Janežič. Nova Gorica

Oktober 2017

LJUBEZEN JE ...

»Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva je ljubezen, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega. Ne veseli se krivice, veseli pa se resnice. Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane. Ljubezen nikoli ne mine (1 Kor 13,4-8).«

Izkupiček posvojenih likovnih del je namenjen družinam v stiski.

LJUBITI LJUDI JE UČIL ...

Gledam prazen »list« na računalniškem zaslonu in se počutim podobnega slikarju, ki stoji pred belim platnom. Ne vem, kaj naj naslikam s svojimi besedami. Kako naj vem, kje potegniti prvo potezo! Pa si začnem v mislih ponavljati ključno besedo letošnje kolonije Umetniki za Karitas.

Ljubezen ... Ljubezen ... Ljubezen ....

In kdo bi vedel od kod (No, seveda vem: od zgoraj, od Njega, ki je Ljubezen!), pride vame odmev pesmi:

*Ljubiti, ljubiti, ljudi sem učil,
ljubezen s križa vso sem izlil.
O romar, pri meni ti se spočij,
ljubezni se mojega srca napij.*

Preblisk!

Večna Ljubezen je razpeta na križ. Slikarjeva Ljubezen je izlita na platno, kiparjeva v skulpturo.

Tudi v tem izlitju je nekaj križa – toliko, kot ga je v umetnikovem doživljanju življenja.

Pred križem postojim, da se napijem Njegove ljubezni.

Pred sliko ali skulpturo postojim, da se napijem slikarjeve ljubezni.

Precej misli, ki gredo križem, a počasi se mi bistri še ena.

Ko sem na Sinjem vrhu opazoval umetnine sem nekomu izrekel opažanje, da je letos nastalo zelo veliko »sakralnih« motivov. Logično. Ljubezen je sveta! Ni je mogoče upodobiti drugače kot s svetimi izrazi. In zato Ljubezen napolnjuje, daje moč in ustvarja življenje.

Vse tisto, kar se zdi ljubezen, a prazni, izrablja in rani – ne, to ni Ljubezen.

To je ....

Ah, ne bom se ukvarjal s tem.

Še enkrat pogledam. Najprej križ na steni. Potem sliko za sliko v tem katalogu. In na spletu poiščem, kako gre pesem naprej.

*Saj jutri spet greš v širni svet,
a zate jaz sem tu razpet.
Grem sam s teboj pogumno v boj,
nič več sveta se ti ne boj!*

Srce se umirja. Hvaležen sem za vsako dejanje ljubezni, ki je posvečevalo ta dan.

In jutri bo nov svet dan - ker bom ljubljen in bom ljubil!

Hvala za vse podobe ljubezni: Vsemogočnemu, umetnikom in vsakemu človeku.

*Slavko Rebec
v. d. ravnatelja Škofijske karitas*

SPOŠTOVANI VSI, KI BOSTE ZAČUTILI, DA JE V TEM KATALOGU VELIKO LJUBEZNI!

Vsako leto pri Karitas izberemo geslo kolonije Umetniki za karitas zato, da sporočamo o stiskah, težavah in potrebah ljudi v naši družbi. In tokrat nam je spodbuda papeža Frančiška »Radost ljubezni« pokazala, da je ljubezen tista, ki jo vsi potrebujemo.

UMENTIKI ZA KARITAS so nastali leta 1995 zaradi ljubezni do bližnjega in še vedno je to glavna vsebina kolonije, razstav in pomoči. Dokaz temu so podatki, da je v 23 katalogih zapisanih 1.662 imen avtorjev, ki so darovali svoj čas in svoj talent. Ustvarili so 2.583 likovnih del, ki so na 270 potujočih razstavah med ljudi prinašale sporočilo lepote in dobrote.

O obiskovalcih razstav ni podatka, vendar lahko rečemo, da so likovna dela nagovorila veliko ljudi, kar dokazuje tudi dejstvo, da je več kot 2.100 likovnih del že našlo svojega posvojitelja in slika v njegovem domu ali poslovnem prostoru priča, da tu živijo dobri ljudje. Tudi njihov dar je kamenček v mozaiku pomoči družinam, otrokom, materam, brezposelnim, brezdomcem, zasvojenim, ostarelim, bolnim. To je dar za človeka in Boga, ki je Ljubezen!

UMENTIKI ZA KARITAS so iz akcije prerasli v projekt in vse bolj ugotovljamo, da prehajajo v gibanje. Gibanje, ki zaradi številnih obiskovalcev razstav in občudovalcev likovnih del priča, da »človek ne živi samo od kruha« temveč je umetnost v sliki, besedi ali glasbi hrana, ki jo duša sodobnega človeka potrebuje v vsakdanjem življenju.

Gibanje UMETNIKI ZA KARITAS je poznano marsikje, poleg številnih razstavišč v Sloveniji vsako leto razstava obišče Gorico in Trst, bila je v Sarajevu, na Dunaju, dvakrat v Bruslju in Rimu. Aprila 2017 smo razstavljali v Rimu in papežu Frančišku izročili vseh 22 katalogov Umetniki za karitas. Resnično smo bili po dveh mesecih presenečeni, ko je prišlo pismo v katerem se sveti oče zahvaljuje za to kar delamo in nas blagoslavlja. Skoraj istočasno je po pošti prišla slika iz Japonske, kot dar 'katoliškega slikarja', ki želi, daje tudi njegovo ime zapisano med Umetniki za karitas. Veliko zgodb se spleta med umetniki, med galeristi, med sodelavci Karitas in vsemi ljudmi dobre volje, ki imajo željo obiskati Sinji vrh, to tisoč metrsko goro, od koder seže pogled od sinjega neba do sinjega morja. Družina Vidmar, ki z Umetniki za karitas raste in živi, ponuja vsem obiskovalcem darove narave in dela človeških rok.

V tokratnem dogajanju je sodelovalo 87 avtorjev s 134 likovnimi deli. Kolonija Umetniki za karitas je rojstvo umetnosti in dobrotelnosti, vendar nastala dela ne ostajajo v depojih, temveč živijo med ljudmi. Veliko potrepljivosti je potrebne, vendar v vseh pogledih velja, da je ljubezen do brotljiva, da ni nevoščljiva, da se ne ponaša ali napihuje, da ni brezobzirna, da ne išče svojega, da se ne da razdražiti, da ne misli hudega. Ne veseli se krivice, veseli pa se resnice. Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane.

In kar je najbolj pomembno Ljubezen nikoli ne mine. Zato naj traja lepo in dobro in hvala vsem, ki v tem gibanju čutite Ljubezen!

*Jožica Ličen
voditeljica Umetnikov za karitas*

MARKO ANDLOVIC
Angel varuh, 2017
akril na platnu

Akademski slikar in grafik Marko Andlovic je doma iz Vipave, njegov življenjski prostor pa je Ljubljana, kjer je zaposlen kot likovni pedagog. Na Sinji vrh je ponovno prišel po dvajsetih letih. Takrat je na koloniji Umetniki za karitas slikal zgodbo o izgubljenem sinu, tokrat je svojo ustvarjalno pozornost posvetil angelu varuhu.

S svojimi deli je potrdil, da je zapisan figuraliki. Pri tem pa prisega na ekspresivni slog izražanja, ki je prisoten tako v barvni obravnavi kot v poteznosti. Izbrane akterje dogajanja artikulira avtorsko svojstveno, pri tem pa se poslužuje različnih stopenj poenostavljanja. Njegovi liki v likovno življenje vstopijo s črto, s tem primarnim, najbolj elementarnim sredstvom izražanja. Tekoča, neposredno izživeta, odločna črna kontura postane obrisna linija ploskovno obravnavanih figur. Kljub moči in dominanci črtne sledi, imajo svoje mesto tudi barve. Silne poteze s čopičem se zdijo spontane in mestoma celo neurejene, a široki, eruptivni nanosi najdejo svoje pravo mesto tako znotraj figure same kot na spremljajočem ozadju. Razkrivajo povsem svobodno koloristično obravnavanje, ki pripada močnim, čistim, intenzivnim barvam. Te so v novem okolju pridobile dodatno svojstvenost in sporočilnost, saj nenehno razkrivajo dialog med svetlim in temnim, pozitivnim in negativnim, dobrim in slabim. V pestrost barvnega dogajanja vstopa tudi belina podlage, ki je pomemben segment oblikovnosti in sporočilnosti.

Slikarjeva odločitev za Angela varuha pripada povezavi s samim ambientom – z Angelsko goro, odraža pa tudi misel na geslo kolonije. Pri angelskem bitju še posebej izstopajo roke, ki simbolizirajo pomoč, oporo, skratka odprto dlan. Kot light motiv roka prehaja tudi na vse druge slike, ki so nastale v dneh ustvarjalnega druženja.

ANDREJKA ČUFER
Vrtnica - roža ljubezni, 2017
akril na platnu

Andrejka Čufer je diplomirala je na kiparskem oddelku Akademije za likovno umetnost v Ljubljani. Posveča se slikarstvu, ilustraciji in oblikovanju. Njena velikokrat nagrajena dela izpričujejo inovativen in »kiparski« pristop pri izdelavi in umetniški obravnavi papirja.

Likovni izraz Andrejke Čufer osmišlja in z avtorsko močjo zaznamuje aplikativna tehnika kolaža. Zanj uporablja najrazličnejše papirje, ki jih pogosto izdelava sama. V Vrbi na Gorenjskem, kjer živi in ustvarja, se je začela pot njenega raziskovanja področja hortikulture in jo pripeljala do Društva ljubiteljev vrtnic. Te jo s svojo vizualno podobo in pomenom navdušujejo tudi na likovnem področju. Na Sinjem vrhu se je z vso ustvarjalno ljubeznijo posvetila vrtnicam, rožam ljubezni, ki so njen osrednji in (p) oseben motiv. Ko jih »sadi« na slikovne površine, se poslužuje različnih tehnik in različnih likovno-formalnih pristopov, a najraje izrazi njihovo realno pojavnost, njihovo barvno in oblikovno dovršenost, lepoto, s katero potrjuje rek, da je vrtnica kraljica vseh rož. V simbiozi risarskih in slikarskih prvin se posveča mikrostrukturi vsakega cveta. Ob prefinjenem tonskem in svetlobnem stopnjevanju ter ob mešanju plemenitih nians občuteno razpira njegove venčne liste. Cvetovi zaživijo prepričljivo likovno življenje, skozi njega pa tudi veristično, a podano z izjemno slikarkino občutljivostjo. Uglášena slikovna polja razkrivajo, da je slikarka sposobna povzeti krasoto narave ter jo donegovati z njej lastno, najlepšo čutnostjo. Avtorica je senzibilna koloristka, ki odpira nešteto odtenkov rožnate za svoje rože, a kar ne pove z barvo in linijo, pove s kolažem. Z njim dodatno podkrepi izrazno moč svojih, lahko bi rekli, portretnih izbrank.

ANUSCHKA DUPALO – LOSS
Ples ljubezni, 2017
tuš/ na platnu

Anuschka Dupalo – Loss se je rodila v Ljubljani, nato živel v Mariboru, leta 1969 pa se je preselila v Nemčijo. Diplomirala je na področju notranje arhitekture, nato pa še na Višji specialki, kjer je študirala slikarstvo in grafiko. Leta 2004 je prejela 1. nagrado za plakat svetovne organizacije IOF. Čeprav je kot dvajsetletno dekle šla v svet, je srce ostalo v Sloveniji. Korenine so jo vleklo domov. In našla jih je prav na Sinjem vrhu, na tem čudovitem kraju umetnosti, kjer ima tudi svoje sorodnike. Zato še posebej rada obiše ta prostor.

Anuschka Dupalo – Loss svoj likovni izraz usmerja v človeka. Znotraj te obsežne in ničkolikokrat eksploatirane tematike, je v središču svojega zanimanja postavila njegovo gibanje. Avtorica je namreč prepričana, da je človek, ki pleše, srečen, v sreči pa se razvija ljubezen.

Človeški lik poenostavlja, reducira na bistveno, pri tem pa svojo ustvarjalno pozornost posveča predvsem nogam. S kaligrafsko tekočo, odločno, gibko, celo virtuosno potezo sledi vsakemu človeškemu gibu, kot bi skušala ujeti posamezne sekvence dinamičnega dogajanja. Poteza čopiča se spremeni v v obris, ki natančno definira in objektivizira gibanje samo. Linija, ki jo ustvarja s čopičem in tušem, lahko drsi po slikovnem odru. Ta najpogosteje pripada papirnati podlagi, avtorica pa povsem suvereno premaguje tudi izrazitejšo strukturo slikarskega platna.

Črna figura na belini podlage zaživi v vsej moči in prepričljivosti, kot nenehno variabilno znakovno znamenje. Zdi se, da je statičnost le hipno stanje in bo figura že naslednji trenutek nadaljevala s svojo novo figuro iz plesne koreografije. Lateralno obravnavanje prostora in lahkotnost ter gibkost figur, ki tako rekoč lebdi v tem neskončnem prizorišču, še poudarjajo slikarkino izrazno moč zastavljenega problemskega fokusa.

LEANDER FUŽIR
Vrnitev izgubljenega sina, 2017
akril na platnu

Koroški slikar Leander Fužir je kolonijo Umetniki za karitas začutil že lanske leto, letos pa se ji je pridružil za celotno ustvarjalno obdobje. Od leta 1975 se intenzivno posveča slikarstvu, in to v različnih tehnikah. Pogled na njegov bogat likovni svet je, v letos izdani monografiji z naslovom Pripovedi slik, orisal in ovrednotil dr. Milček Komelj.

Leander Fužir rad slika Koroško krajino, a ne le naravo in arhitekturne segmente, temveč tudi kulturno izročilo in še posebej ljudi tega področja. Slikarjev slog interpretacije dokazuje, da obvlada klasično figuralno podobotvorje, da si prizadeva za realistični okvir utelešenja človeških likov, pri čemer je prepričljiv, dovršen in pogosto portretno natančen. Za prepoznavnostjo figur pa se skrivajo življenjske zgodbe, ki se čutečega avtorja še posebej dotikajo. Slikar mnogo svojih junakov najde v delih Prežihovega Voranca. Pisateljeve zgodbe se vselej znova dotikajo njegovega srca in mu predstavljajo neizčrpen vir motivnih spodbud. Ustvarjene slike nimajo le ilustrativnega pristopa, ampak vsebujejo pomenljiva in globoka sporočila, njihova atmosfera pa premore prijetno domačnost. Ko na prizorišče zbere njegove junake, jih oživilja z njemu lastno občutljivostjo, s spomini in čutenji življenj ljudi, ki niso le individuumi, ampak nosilni liki družbe v nekem časovnem obdobju oz. socialna realnost. Zato se pri interpretaciji odloča za shematične prijeme, za karakterizacijo, ki vodi v arhetipskost in s tem v pripoved slehernika.

V svojem osrednjem delu s prizorom izgubljenega sina, je avtor naredil zanimiv spoj Vorančevih in sakralnih izhodišč. Avtorsko prepoznavne figure jo pripovedujejo v likovni in vsebinski živosti. Dramaturgija slikovnega prizora je premišljena, drže in kretnje figur pa močno izrazne. Barvna paleta je na široko odprta, podprta z žlahtnimi niansami in tonskimi gradacijami, posebno mesto pa ima svetloba, ki jo ne objektivizirajo le tople rumene, temveč tudi zemeljske barvne vrednosti.

BRANKO JAZBAR
Nasca na Sinjem vrhu, 2017
akril na platnu

Branko Jazbar je diplomiral na Pedagoški akademiji v Mariboru in se nato posvetil pedagoškemu poklicu. Številnim generacijam je odpiral pogled v likovno umetnost in jih spodbujal h kreativnosti. Iz njegove »šole« je izšlo kar nekaj danes uveljavljenih likovnih ustvarjalcev. Ob službenih obveznostih pa je bil tudi dolgoletni rokometni trener. V vseh obdobjih svojega življenja pa se intenzivno posveča slikarstvu, grafiki, oblikovanju, kaligrafiji in fotografiji. Za svoje številne odigrane vloge je letos prejel petomajsko nagrado za življenjsko delo, ki jo podeljuje Občina Ajdovščina.

Branko Jazbar je tudi gornik in popotnik, ki je obredel že veliko sveta. Potovanja so mu posebna ljubezen. Čeprav navdušen nad drugačnimi kraji in ljudmi, pa v svojem srcu vedno nosi njemu drago Vipavsko dolino in širše mediteransko območje. Svet zunanjega mu daje bogastvo vizualnih informacij, ki jih v sebi doneguje za novo likovno rojstvo. Vsakokrat drugačno, a nekatera motivna in likovno-formalna izhodišča so postala že del njega, njegov emblemi. Tokrat pa si je privoščil drugačno, vznemirljivo likovno potovanje vse tja do Južne Amerike. Njegovo likovno-vizualno sredstvo so ostale barve, ki z močjo, intenziteto in s samosvojjimi, simbolnimi ovrednotenji govorijo o slikarjevem notranjem mešanju njihovih posameznih vrednosti. Tudi poteza ima neomajen karakter, saj odločno, vehementno, ekspresivno naravnano povzema in sintetizira bistveno. Slikarjeva tokratna bistva pa so naredila še korak naprej. Skoncentrirala so se v znake, v simbole, s katerimi je izrazil vso svojo ljubezen do narave, do ljudi, do kulture prostora, ki ga je osvojil na svojem potovanju. Inkovska simbolna znamenja je povezal s tistimi, ki pripadajo simbolnemu repertoarju njegovega rodnega in bivanjskega ambienta. S tem ni pričaral le slikovni utrinek osebnih doživetij, ampak dokazal, da je likovna govorica univerzalno sredstvo sporazumevanja.

JANEZ OVSEC
Pogled s Sinjega vrha, 2017
akvarel

Bogastvo likovne umetnosti se je že v mladosti globoko usidralo v notranjost Janeza Ovsca in postalo spodbuda za lastno izražanje na področju akvarelne tehnike. Talent, neutrudno iskanje znanj in obiskovanje tečajev pod različnimi mentorji, predvsem pa izjemna osebna angažiranost so ga v razmeroma kratkem kreativnem obdobju pripeljali do suvereno izpeljanih likovnih zapisov, ustvarjenih v izoblikovani in avtorsko prepoznavni poetiki. O kvaliteti njegovih ustvarjalnih rezultatov pa pričajo nagrade in priznanja ter sodelovanja na selekcioniranih razstavah.

Janez Ovsec najraje potuje v krajino, kjer odkriva nove in nove izseke ter se vrača k že obravnavanim izhodiščem. Pogloblja se v formalno in koloristično likovno problematiko. Pri likovni interpretaciji prisega na lirično stiliziran izraz, po drugi strani pa razvija bolj ekspresivno varianto ob poudarjeni gestualnosti, dinamičnih linijah in naključnih razlitjih. Ravno v teh »neprisiljenih« oblikah, ki so v svojem bistvu še vedno skladne z uprizorjeno motiviko oz. celo prinašajo sintezo njenega karakterja, je čutiti avtorjevo sposobnost in moč življenja v motiviko, izpričevanja njene svojstvenosti, pa tudi lastnega čutenja izbrane vsebine.

V njegovih panoramskih pogledih so zajete posebnosti različnih naravnih ambientov. Tokrat ga je, ob njemu ljubem Cerkniskem jezeru, očaral tudi pogled s Sinjega vrha, pobljže pa se je srečal tudi z Brajdami. Avtor v izbrane krajinske prostore vedno vključuje tudi kategorijo časa. S široko razprto paletto, z žlahtnimi niansami in tonskimi gradacijami se podaja na pot lovljenja trenutka, njegovih slikovitih, neponovljivih barvnih in svetlobnih stanj.

Mehka barvna razlivanja, v vsebinski okvir zajeti barvni nanosi, odločni linijski poudarki in belina papirja so instrumenti, s katerimi ustvarja uravnotežene, iluzivno poglobljene in pristne krajinske likovne simfonije.

AHMET ÖZEL
Feelings, 2017
akril na platnu

Turški akademski slikar Ahmet Özel je diplomiral na Likovni akademiji v Istanbulu, kjer tudi živi in ustvarja. Študijsko je bival v Italiji, leta 1995 pa je na Marmara University zaključil magistrski študij slikarstva. Pred leti je zasnoval likovni projekt »Brezmejno«, da bi povezal umetnike različnih evropskih narodov v skupnem razstavnem prostoru in s tem uresničil svojo misel, »da je največja moč, ki oblikuje današnji čas, brez dvoma komunikacija.« Zaveda se, da je umetnost brezmejna in da jo lahko razume vsak, ki ji je pripravljen prisluhniti. S svojim projektom sporoča: »Samo umetnost povsod in vsakomur prinese mir in dobro«. To pa je tudi sporočilo, ki veje iz kolonije Umetniki za karitas in na njej nastalih likovnih del. Ahmet Özel svoj pripovedno-izpovedni repertoar gradi na figuralnem svetu. Njegovi figuralni liki so avtorsko prepoznavni in svojstveni. Nastopajo kot modificirane, stilizirane forme, sestavljene iz oblikovno jasnih barvnih ploskev. Te postajajo vse bolj izrazite in kažejo intencijo po geometrijskem pristopu. Nekateri liki so zabeleženi celo kot široka, eksaktna, tekoča kontura, ki postane nosilni obris silhuete. Mozaična sestavljanica večjih in manjših barvnih ploskev predstavlja svojstveno, njemu lastno koloristično ovrednotenje. V njem je čutiti kulturološki naglas, pa tudi sugestivno in simbolno vlogo. Na slikarjevi paleti ne sme manjkati rumena, ki je simbol sonca in svetlobe. Avtor ji pridružuje še rdečo, zeleno, modro, belo – vsako s svojim globljim pomenom. Kompozicije so uravnotežene. V njih se celopostavne figure zgoščajo v prizore, v nekakšno kuliso, iz katere liki stopajo proti gledalcu in ga nagovarjajo. S tem avtor tudi v svojih slikah uresničuje načelo komunikativnosti. Po dr. Jožefu Muhoviču je to eno najpomembnejših poslanstev umetniškega dela.

JOŠT SNOJ
Piran v soncu, 2017
olje na platnu

Jošt Snoj je diplomiral iz slikarstva na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani ter magistriral na Papeški univerzi Gregoriana na Fakulteti za zgodovino in sakralno kulturno dediščino. Leta 1998 je diplomiral tudi na Teološki fakulteti in se v petnajstletnem obdobju duhovništva posvečal predvsem sakralni tematiki. Od leta 2015 deluje izključno na slikarskem področju. V njegovem opusu pa imajo vse bolj pomembno vlogo pejsaži, v katerih sta prisotni simbolna konotacija in duhovna atmosfera. Zanima ga tudi podoba človeka in še posebej se dokazuje kot portretist. Za Jošta Snoja slikarska površina ni le nosilec zapisa, ampak intimni zaslon, na katerem uresničuje svoja likovno-vizualna dejanja in hkrati razkriva sebe. Motivi se potaplajo v njegove osebne globine, kjer se duhovno oplemenitijo in likovno osmislijo. Z neposredno izživetjo, impulzivno, gibko, ekspresivno naglašeno potezo »modelira« izbrano vsebino, pri čemer stremi po oblikovnem bistvu. S plastenjem, mešanjem, stapljanjem, pa tudi konfroniranjem posameznih barvnih imenovalcev, površina pridobiva reliefnost ter priča ne le o moči in izraznosti barv, ampak tudi o tem, da je struktura pomembna avtorjeva likovna prvina. Poudarjen efekt reliefno izstopajočega površinskega dogajanja daje slikarskemu zapisu dinamičnost in živost, ob zunanjih svetlobnih dražljajih pa še dodatno koloristično pestrost. V najnovejših delih barvni impasti niso več tako izraziti oz. se materialno bogatim nanosom pridružujejo lazurni, barve pa so vzete z bolj umirjene, pastelne palete. Še vedno se odprte fasete zlagajo in povezujejo v poenostavljene in avtorsko modificirane vsebine. Za slikarja so bile Piranske impresije tako močne, da jih je prinesel s seboj na Sinji vrh in jih v svetlih, toplih tonih prelil na slikovno površino malega formata. Magična podoba s cerkvijo sv. Jurija, katere zvonik zaobide zakone statike, je postala ambitalni in temporalni spomin. Jošt Snoj slikarsko zlahtno ter karakterno močno uresničuje prvenstvena zanimanja impresionistične interpretativne smeri, pa tudi ekspresionistično barvno obravnavo in poteznost.

IGOR ZIMIC
Ljubezen je ..., 2017
akril na platnu

Igor Zimic je preko družinske tradicije spoznaval, da je tudi v uporabnih predmetih pomemben estetski moment. Čeprav se je želel vpisati na oblikovno šolo, ga je študijska pot odpeljala na področje elektrotehnike. Ljubezen do umetnosti ga je kasneje poklicala v ustvarjalne vode. Naredil je pomemben likovni razvoj, ki ga je od zavezujočega odnosa do vizualne stvarnosti pripeljal na področje abstraktnega slikarstva, v katerem pa vez s predmetnim svetom nikoli ni povsem pretrgana. Vsaka njegova slika ima zgodbo in vsebuje sporočilo. Je namreč angažiran slikar, ki ga navdihujejo dogodki. Občutja, porojena ob njih, zlije na slikovno polje.

Igor Zimic izpričuje izjemno ustvarjalno energijo, s katero ustvarja večplastne in barvno intenzivne slike velikega formata. Skozi skrben izbor likovnih izrazil in formalnih rešitev, načinov in pristopov naredi v obravnavani temi vidno tudi tisto, kar je nevidno. V njegovem slikarskem svetu dominirajo barve, ki prinaša posebno razpoloženskost, moč in energijo, premorejo pa tudi simbolni pomen. Tokrat ga širi barva ljubezni, ki prežarja celotno slikovno ozadje. Ob njej avtor razpira svojo paletu in se poslužuje drznih barvnih dialogov, kontrastnih in komplementarnih soočanj, ki z intenzivnimi optičnimi vibracijami dodatno zapeljujejo pogled. Ob energiji barv zaznamo tudi energijo poteznosti, ki se drobi v segmentirane, a odločne potege materialno bogatih barvnih impastov. Nanosi se dinamično sestavljajo v formo, ki na asociativni ravni predstavlja srce kot univerzalni simbol ljubezni. V zahodni kulturi velja za središče čustev, zato se avtor odloči, da bo izbrana forma kompozicijski temelj. Znotraj univerzalne predstavitvene forme je bogato mikro dogajanje, ki ga sestavljajo mehke, čutno izpeljane, organsko učinkujoče oblike. Ker življenje premore večne analogije, pa makro formo in njene mikro detajle »bičajo« posamezni linijski poudarki, ki v celoto vnašajo ostrino in razkrivajo drugi pol življenja. S tem pa je vzpostavljena tudi rdeča nit, ki vodi v vselej prisotno slikarjevo raziskovanje oblikovnih zakonitosti.

EDO ZUPAN
Ljubezen je ..., 2017
baker in medenina

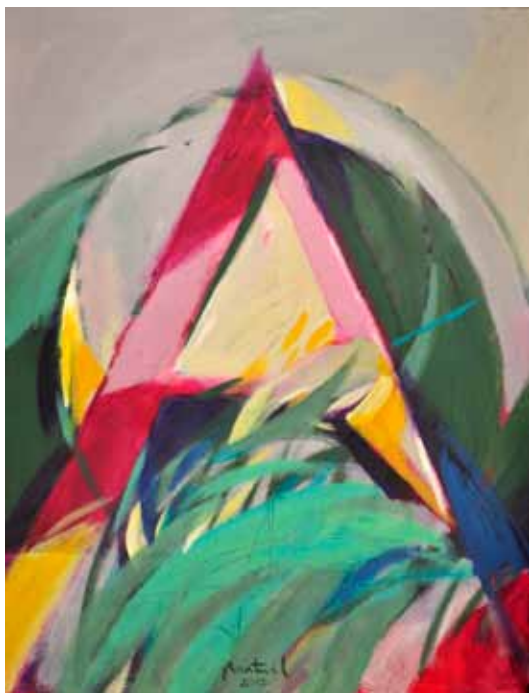
Edo Zupan je razpet med Verdom pri Vrhniku in krajem Hengelo na Nizozemskem. Tja je leta 1981 odšel zaradi ljubezni. Z ženo Inez sta si ustvarila dom, ki je vedno odprt za ljudi iz Slovenije, še posebej za likovnike in glasbenike. Edo je v tem okolju nekakšen neuradni kulturni ataše, ki na različne načine promovira našo kulturo. Poklicno pa se je posvetil delu z ljudmi s posebnimi potrebami. Z njimi je deloval od leta 1989, ko je ustanovil Art Brut center in ga uspešno vodil do svoje nedavne upokojitve. Ob zahtevnem pedagoškem delu je leta 2004 diplomiral na likovni akademiji v mestu Enschede.

Z znanji, vedenji, z močjo talenta in idejno iskrivostjo ustvarja raznolik likovni opus. Ta se vse bolj nagiba na področje sodobne umetniške prakse, za katero je značilno, da je multimedialna, odprta za nove pristope in načine. Na Sinjem vrhu je ustvaril artefakt s simbolnim in spominskim pomenom. Vanj je »vgradil« življenjsko zgodbo Hieronima, gospodarja domačije. Kubus, ki ga kompaktno, eksaktno in večplastno sestavljajo fina navitja bakrene žice, predstavlja obdobja življenja. Spiralna oblika navitji je namreč znamenje reda v spreminjanju, gibanja, ki iz prvotne točke vodi v neskončnost, od rojstva do smrti. Segmenti podstavka postajajo vse bolj grobi, vse več je popravljanja in življenje se bori za svoj obstoj. Na vrh kubusa je avtor postavil medeninasto škatlico, nekakšen sarkofag, vanj položil rožni venec – kažipot v življenju in pokrov zaprl. Svojo umetniško stvaritev, ustvarjeno iz različnih materialov, je poimenoval »Ljubezen je!« S tem je razkril večnost tako medčloveške kot božje ljubezni.

Edo Zupan je ustvarjalec, ki na senzibilen način spremlja dogajanja v svetu okrog sebe ter se nanje odziva na likovni način, sledeč svojemu notranjemu klicu. Ta je botroval tudi nastanku ure, ki jo je naredil iz nabora podobnih materialov, kot jih je uporabil za že omenjeni artefakt. Stvaritev, ki sicer predstavlja stensko uro, pa ne meri časa, ampak vodi v razmišljanje o življenju.

STROKOVNI
SODELAVCI

LUCIJAN BRATUŠ
Alfa, 2017
akril na platnu

MIRA LIČEN KRMPOTIČ
Ljubezen je ..., 2017
akril na platnu

JANEZ ŠTROS
Tudi ti si angel, 2017
olje na platnu

AZAD KARIM
Dotik spominov, 2017
akril na platnu

BOGDAN SOBAN
Pieta, 2017
računalniška grafika

MILENA GREGORČIČ
Valovanje, 2017
mešana tehnika na platnu

TONE SEIFERT
Silvine fige, 2017
olje na platnu

SILVA KARIM
Krajina z modro ptico, 2017
akril na platnu

JOŽE BARTOLJ
Mati Terezija, 2017
akril na platnu

LJUBEZEN JE ...

Dolg seznam miselnih utrinkov bi lahko zapisala ob tej besedi. Najlepše, najbolj veličastne in pomenljive pa je že davno pred mano in mnogimi drugimi misleci zapisal sveti Pavel v pismu Korinčanom. Prepričana sem, da še vedno ostajajo brez konkurence, da so tudi v času pomanjkanja in degradacije vrednot, še vedno aktualne in odmevne. Sposodila si jih bom tudi za svoje tokratno razmišljanje.

Ljubezen je dobrotljiva. Je dobrota sama. To že triindvajset let s svojimi dejanji izpričujejo udeleženci kolonije Umetniki za karitas, umetniki, ki delajo dobro. S svojim ustvarjanjem uresničujejo ljubezen do bližnjega in se trudijo, da so njihova dela dobra tudi v smislu likovne kvalitete, da sledijo zakonom likovne sintakse in premorejo bogato sporočilno vrednost. Ljubezen umetnikov je brezpogojna, ne išče svojega, se ne ponaša in ne napihuje. Umetniki se ne trepljajo po svojih prsih, kaj vse so dobrega naredili, kako pomembna so njihova dela. Občutek pohvale doživijo v trenutku, ko so likovne stvaritve opažene, še večji pa takrat, ko najdejo »posvojitelja« in s tem dosežejo humanitarni cilj. Zato me udeleženci kolonije večkrat sprašujejo, če je bilo njihovo delo prodano. V teh zanimanjih je čutiti, da ljubezen kot gr. agape ali latinsko karitas, nikoli ne mine, da jim ni vseeno za ljudi in da skrb zanje ni le enkratno dejanje. Iz tega pa izhaja tudi dejstvo, da so umetniki povratniki. Številni se namreč ob dnevu odprtih vrat vračajo na Sinji vrh.

V umetnikih čutimo ljubezen do ljudi, katerim namenajo svoje likovne stvaritve, in čutimo ljubezen do medija izražanja, kateremu so poklicani ter se mu vdano in brezpogojno posvečajo. Ne sprašujejo se, kakšen smisel ima s svojo izpovedjo napolniti slikarsko platno ali najbolj intimno idejo

prenesti v materialno snovnost. Ne sprašujejo se, če se to v času poplave vizualnih podob, sploh še spleča.

Notranji klic po ustvarjanju preglasi vsa vprašanja in izniči vse dvome.

Umetnik mu le sledi in s tem uresničuje svoje (p)osebno poslanstvo.

Koliko naklonjenosti in navezanosti veje iz njihove ljubezni. Vse to pa se širi med ljudi in postaja vezni člen med številnimi, ki sodelujemo v tem kulturno in humanitarno žlahtnem karitativnem gibanju.

Ljubezen je resnica, ki piše kronologijo kolonije, ki ji daje specifičnost in trdnost. Je njena jasno zastavljena smernica, viden kažipot, ki kaže v pravo smer, kar dokazujeta tako razvoj kot pomen kolonije Umetniki za karitas, tako v domačem kot v mednarodnem prostoru.

Danes družba pogosto apelira na solidarnost. A kolonija še zdaleč ni le solidarnost. Je mnogo več. Je ljubezen, ki prežema umetnike, ki biva v vsakem njihovem artefaktu in najde pot v številne pore družbene skupnosti.

Ljubezen je! Je tista, ki daje ... Daje največ – sebe, svoj talent, svoja znanja, svojo intuicijo, svojo misel, idejo, svoj način likovnega izražanja, intimo doživetij, pogledov, občutij, svoj čas. Le ljubezen zmore dati čisto vse in ohraniti vselej pozitiven predznak.

Anamarija Stibilj Šajn, likovna kritičarka

DAROVALCI OB DNEVU ODPRTIH VRAT

A. Darovalci – udeleženci preteklih kolonij

1. Mirsad Begić
2. Ana Cajnko
3. Silva Copič
4. Irena Jeras Dimovska
5. Boge Dimovski
6. Črtomir Freljih
7. Leon Furlan
8. Vojko Gašperut Gašper
9. Vlasta Gottstein
10. Andrej Jemec
11. Biserka Komac
12. Andrej Kosič
13. Marta Jakopič Kunaver
14. Polona Kunaver Ličen
15. David Ličen
16. Petar Lazarević
17. Jasna Merkü
18. Marjan Miklavec
19. Alina Asberga Nabergoj
20. Nande Rupnik
21. Adel Seyoun
22. Patricija Simonič
23. Karmen Smodiš
24. Vida Soklič
25. Jože Šajn
26. Pavle Ščurk
27. Veljko Toman
28. Nina Zuljan
29. Vinko Železnikar

Trije stebri kolonije Umetniki za karitas

b) ostali darovalci

1. Blanka Božič
2. Klara Bratina
3. Brut Carniollus
4. Lucija Ciglič
5. Ingrid Černe
6. s. Milena Derlik
7. Marinka Grohar Gatnik
8. Cvetka Ipavec
9. Nao Inove
10. Dana Ivančič
11. Irena Jazbar
12. Vera Kofol
13. Neva Kolar
14. Zdravka Komic
15. Alenka Klemenčič
16. Zvonko Krapež
17. Vivijana Kljun
18. Majda Kržič
19. Klavdija Ličen
20. Sonja Lipušček
21. Zdravko Luketič
22. Vera Malič
23. Darinka Marolt
24. Silvana Miligoj
25. Elda Mikus
26. J. Martelj, dar J. Avsenik
27. Špela Orešnik
28. Brane Praznik
29. Irena Remic
30. Anamarija Samec
31. Vera Sever
32. Tatjana Spichal
33. Anton Susič
34. Sonja Vidmar
35. Jožko Vodopivec
36. Erika Železnik

Otroci:

37. Leo Curčič
38. Eva Miklavž
39. Tobija Smodiš

UTRINKI

Sinji vrh, slovo: Beti, Kristjan, Lucijan....prihodnje leto spet

Azad in Tone, prijatelja

Pogovor o ... Jožica in Jože

Rim, Umetniki za karitas: april 2017, udeleženci razstave v Rimu

Veljko, med najbolj zvestimi

Mladi pevci iz Cola

Ana, Milena in Janez, prijatelji

Slavko pravi, da ljubezen je!

Alina in njeni 'živi angelčki'

Jurij, ki že vsa leta gosti razstavo v Gorici

Silva in Mira

Razstave 2017/2018

Atelje Sinji vrh
 Pretorska palača Koper
 Dvorec Zemono pri Vipavi
 Klic dobrote, Celje
 Galerija Ars, Gorica
 KC Lojze Bratuž, Gorica
 Galerija Družina, Ljubljana
 Peterlinova dvorana, Trst
 Kranju, Maribor, Logatec, Sveta Gora,
 Bovec...in drugi kraji, kamor bomo povabljeni

Stalne razstave:

Karitas vipavske dekanije, Ajdovščina
 Upravna stavba občine in Nove KBM, Ajdovščina
 Kapucinski samostan Vipavski Križ

24. mednarodna likovna kolonija

UMETNIKI ZA KARITAS

Sinji vrh, 13. – 17. avgust 2018

Dan odprtih vrat: 16. 8. 2018

Informacije:

Jožica Ličen, gsm +386 41 429 713
 e-pošta: jozica.licen@rkc.si
 TRR Škofijske karitas Koper
 SI56 0475 0000 3155 558, sklic SI00 29019

K uresničitvi lepega in dobrega pomagajo:

Občini Ajdovščina in Vipava
 Hobby&Art, Kranj
 Sodelavci galerij in prostorov, kjer razstave gostujejo
 Družina Vidmar, nastopajoči, pomočniki, sodelavci, dobrotniki
 Mediji, obiskovalci razstav in posvojitelji slik.
 Hvala lepa in Bog lonaj vsem!

Slika na naslovnici: Sinji vrh, avgust 2017

